

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 53812/2014, sp. zn. S-JMK 53812/2014/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 53812/2014, sp. zn. S-JMK 53812/2014/OD/Ša **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Rosice ze dne 4. 3. 2014, č. j. MR-S 6340/13-ODO GAL/17 (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1

písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 1. 7. 2013 v 15:33 hod. v obci na silnici II. třídy č. 602, kde je ze zákona omezena rychlost jízdy na 50 km/hod., řídil vozidlo značky, registrační značky: rychlostí nejméně 87 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci nejméně o 37 km/hod. Podle ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla uložena pokuta ve výši 4.500 Kč.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 53812/2014, sp. zn. S-JMK 53812/2014/OD/Ša, bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě doručené zdejšímu soudu dne 23. 5. 2014 namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nedoručení předvolání k ústnímu jednání. Uvedl, že jeho zmocněnec nebyl k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014, kdy byla věc projednána v nepřítomnosti, vůbec předvolán. Tvzení správního orgánu, že zmocněnec byl předvolán písemným předvoláním doručeným do vlastních rukou dne 16. 1. 2014 zpochybnil s tím, že písemnost byla předána jiné osobě, nejspíše pak otci zmocněnce, který má stejné jméno i bydliště. Argumentoval tím, že i podpis na dodejce se musí „zcela zřejmým způsobem odlišovat a navrhl pro prokázání těchto tvrzených skutečností vyžádání doručovacího lístku, ze kterého bude zřejmé, kdo písemnost převzal a jakým se prokázal dokladem totožnosti. Žalovaný se touto námitkou věcně nezabýval, pouze paušálně. V této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, sice rozsudek sp. zn. 6 As 34/2006. Na svoji obhajobu předložil kopii doručovacího lístku, který získal od pobočky České pošty v Havlíčkově Brodě, kde je sice u osoby, která převzala předvolání, uvedeno jméno jeho zmocněnce, nicméně podpis není jeho a ani mu není podobný a číslo předloženého občanského průkazu taktéž nepatří jeho zmocněnci – pro ověření předkládá i kopii jeho občanského průkazu.

Dále namítl absenci zastavení řízení o přestupku, k čemuž uvedl, že vyjma přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu mu bylo sděleno obvinění i z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, jelikož neměl u sebe řidičský průkaz. V odvolání namítl, že řízení o tomto přestupku nebylo zastaveno, je tudíž neukončené. Žalovaný jeho námitku odmítl s tím, že se jedná o jednočinný nestejnorodý souběh dvou přestupků, proto postačí vypořádat se s neprokázáním dílčího „útoku“ pouze v odůvodnění. Bylo mu sděleno obvinění ze dvou skutkových podstat přestupků dle zákona o silničním provozu, ale ukončeno bylo pouze řízení o jednom přestupku.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 6. 8. 2014 se žalovaný neztotožnil se stížními body žalobce, k nimž uvedl, že z předmětné doručky obálky, ve které bylo zasíláno předvolání k ústnímu jednání, vyplývá, že zásilka byla doručována zmocněnci M. P., na adresu uvedenou v plné moci ze dne 8. 10. 2013. Zmocněnec byl dne 16. 1. 2014 na této adrese zastížen a byla mu předána zásilka. V případě doručování zásilky určené výhradně do vlastních rukou adresáta (s červeným pruhem) nepřipadá v úvahu verze uvedená zmocněncem, že doručující orgán zřejmě předal zásilku jeho otci. V rámci řízení o přestupku v situaci, kdy je tvrzeno pochybení doručujícího orgánu připadá důkazní břemeno tohoto tvrzení právě na adresáta

zásilky. Totéž platí o přezkoumání podpisů na ostatních písemnostech podepsaných zmocněncem. Protože odvolací orgán neměl pochybnosti o doručení předvolání, nepřistupoval proto k přezkoumávání podpisu zmocněnce na písemnostech ve spisovém materiálu. V návaznosti na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2013, č. j. 6 As 25/2013, www.nssoud.cz, konstatoval, že důvod omluvy musí být doložen, obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

K další námitce týkající se absence zastavení řízení o přestupku se v plném rozsahu odvolal na citaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dvou různých přestupků, jedná se tedy o souběh přestupku jednočinný nestejnorodý. Jedná se pouze o jeden skutek, jehož totožnost zůstává zachována i tehdy, pokud se správnímu orgánu nepodaří prokázat několik dílčích útoků.

Správní orgán I. stupně postupoval proto správně, když o zastavení řízení nerozhodl ve výroku napadeného rozhodnutí, ale v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl, že přestupek nebyl prokázán. Názor žalovaného vyplývá z teorie práva, konkrétně z teorie souběhu deliktního jednání, tedy kvalifikované formy deliktního jednání pluralitního, na svém názoru proto trval.

Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu a podle platných právních norem, navrhl proto zamítnutí žaloby.

Ve správním spise je evidováno oznámení přestupku ve věci ze dne 1. 7. 2013, č. j. KRPB-163176-4/PŘ-2013-060306, popisující skutkový děj, k němuž došlo dne 1. 7. 2013 v 15:33 hod. v obci Ostrovačice na silnici II. třídy č. 602, a který řidič odmítl podepsat, záznam o přestupku Policie ČR, Územní odbor Brno-venkov, úřední záznam ze dne 1. 7. 2013 sepsaný nstržm. P. O., výpis z evidenční karty žalobce ze dne 19. 7. 2013, mapa místa přestupku, oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání žalobce na den 13. 8. 2013 (doručeno žalobci dne 5. 8. 2013), jeho písemná omluva z jednání ze dne 8. 8. 2013, předvolání k ústnímu jednání na den 17. 9. 2013 (doručeno žalobci dne 12. 9. 2013), jeho písemná omluva z jednání ze dne 13. 9. 2013 doložená rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti B0929793 ze dne 13. 9. 2013, předvolání k ústnímu jednání na den 14. 10. 2013 (doručeno žalobci dne 30. 9. 2013), jeho písemná omluva ze dne 9. 10. 2013 s doložením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B0929793 ze dne 13. 9. 2013, plná moc ze dne 7. 10. 2013, kterou zmocnil k zastupování ve správním řízení M. P., nar., , předvolání k ústnímu jednání na den 6. 1. 2014 (doručeno žalobci vložím do schránky dne 27. 12. 2013), předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014 (doručeno M. P., dne 16. 1. 2014), protokol o ústním jednání ze dne 11. 2. 2014, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 3. 2014, č. j. MR-S 6340/13-ODO GAL/17, blanketní odvolání ze dne 25. 3. 2014 doručené MÚ Rosice dne 27. 3. 2014 a doplněné podáním, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 22. 4. 2014. Dne 16. 5. 2014 bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu.

Jednání u zdejšího soudu se konalo dne 18. 2. 2016. Žalobce setrval na žalobní argumentaci, dle které nebyly dány ze strany správního orgánu I. stupně procesní podmínky k rozhodnutí ve věci dle ust. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupku“), neboť jeho zmocněnec M. P. nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání o přestupku konaném dne 11. 2. 2014, neboť bylo-li mu předvolání doručováno do místa trvalého pobytu, pravděpodobně došlo k převzetí písemnosti jeho otcem, který má

shodné jméno, příjmení i adresu trvalého pobytu, a který mu tuto skutečnost mu tuto skutečnost nesdělil.

Zástupce žalovaného v rámci soudního jednání byl obeznámen s předloženým důkazem žalovaného evidovaný v soudním spise, a to „potvrzením o převzetí zásilky“ RR466166063CZ M. P., dne 16. 1. 2014 s uvedením čísla osobního dokladu 109451707 a kopií občanského průkazu M. P., nar., číslo dokladu

Soud z důvodu průkaznosti věrohodnosti předložené kopie „potvrzení o převzetí zásilky“ vyžádal od České pošty, s. p., Pardubice, originál „potvrzení o převzetí zásilky“, kterým provedl důkaz a jímž zjistil shodnost s předloženou kopií tohoto potvrzení ze strany žalobce.

V závěrečném přednesu žalovaný však přesto setrval na písemném vyjádření ze dne 6. 8. 2014 s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou ve vyjádření.

Právní posouzení věci:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

V daném případě jádrem sporu byla 1) otázka, zda zmocněnci žalobce Milanu Poulovi byla doručena listina označená jako „potvrzení o převzetí zásilky“ kvalifikovaným způsobem či nikoliv. Na tomto místě soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, www.nssoud.cz, právní názor s nímž se i zdejší soud ztotožňuje, sice, že „... i v případě, že doručenka nemá náležitosti veřejné listiny, má i tak důkazní váhu, ovšem k tomu, aby stěžovatel důkazní břemeno neunesl, nestačí, že žalobce údaje v doručence zpochybní (znevěrohodní) – na rozdíl od varianty, kdy je doručenka veřejnou listinou – je ale třeba prokázat opak toho, co plyne z doručenky“. Nejvyšší správní soud zároveň uvedl, že „...ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřovaná – za irrelevantní by bylo nutné pokládat např. námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno.“ Závěry NSS jsou aplikovatelné i na projednávanou věc, neboť i ve správním řízení leží břemeno důkazní ohledně doručování písemností účastníkům správního řízení na správních orgánech. V nyní posuzované věci žalovaný doručoval písemnost - předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014, zmocněnci M. P., na adresu uvedenou v plné moci ze dne 8. 10. 2013, tj. Zásilka byla předána dne 16. 1. 2014. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že v případě doručování zásilky určené výhradně do vlastních rukou adresáta (s červeným pruhem) by nemělo připadat v úvahu verze

uvedená zmocněncem, že doručující orgán zřejmě předal zásilku jeho otci, že není povinností správního orgánu v případě tvrzení ohledně skutečnosti nedoručení zásilky toto tvrzení přezkoumat, naopak je to adresát, který musí doložit své tvrzení o nedoručení. Jinými slovy řečeno, k tomu, aby byla vyvrácena správnost údajů o doručení, musí účastník řízení tvrdit a prokázat skutečnosti vedoucí k závěru, že údaje na doručence nejsou pravdivé. Žalobce uvedl v odvolání i v žalobě, že jeho zmocněnec předvolání k ústnímu jednání o přestupku na den 11. 2. 2014 neobdržel, proto se nemohl dostavit. Bylo proto třeba, aby tuto skutečnost prokázal.

Ze správního spisu vyplývá, že předvolání bylo doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž dokladem o jeho doručování byla doručenka ze dne 16. 1. 2014. Tato byla vyhotovena provozovatelem poštovních služeb a založena ve správním spise.

Krajský soud se zabýval tím, zda žalobce v průběhu správního řízení či v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného předestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, která byla způsobilá zpochybnit údaje uvedené na doručence a tím ji zbavit její důkazní síly. Jinak řečeno, zda byly dány objektivní pochybnosti o řádném předvolání zmocněnce žalobce k nařízenému ústnímu jednání o přestupku. V odvolání uvedl zmocněnec, že předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014 neobdržel, ani mu nebylo ve schránce zanecháno jakékoliv oznámení nebo poučení o doručované písemnosti. O ústním jednání tedy nevěděl, proto se z něho stěží mohl omluvit. Pokud bylo předvolání doručováno do místa trvalého pobytu, pravděpodobně došlo k převzetí písemnosti jeho otcem, který mu tuto skutečnost nesdělil. V této souvislosti poukázal na to, že otec má stejné jméno i příjmení jako on sám a má i stejnou adresu trvalého pobytu. Ve spise se určitě nachází několik písemností s podpisem zmocněnce a lze i laicky ověřit, jestli se tyto podpisy shodují s podpisem na předvolání k ústnímu jednání převzatého dne 16. 1. 2014. Dále zmocněnec navrhl, aby žalovaný provedl důkaz vyžádáním kopie doručovacího lístku od České pošty, s. p., ze které bude zřejmé, jakým dokladem se prokázala osoba, která předvolání jeho jménem převzala. Sám byl dne 16. 1. 2014 na obchodním jednání v Praze a měl veškeré doklady totožnosti u sebe. Navržený důkaz žalovaný neprovedl a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s ním vypořádal tak, že z předmětné doručenky žádné pochybnosti o způsobu doručení zásilky nevystaly.

Bylo tedy na žalobci, aby zvrátil důkazní sílu doručenky, což se mu podařilo a což bylo prokázáno v soudním řízení jím předloženým důkazem i provedeným důkazem z moci úřední, tj. vyžádáním originálu uvedené písemnosti od České pošty, s. p., z níž vyplynulo, že osoba adresáta byla identifikována jménem, příjmením, datem narození. Uvedení data narození by mělo zvýšit důkazní sílu doručenky, aby se tak eliminovala záměna při doručování za jinou osobu.

Klíčovým pro posouzení věrohodnosti skutkové verze žalobce byl údaj na doručence, sice číslo osobního dokladu osoby, která převzala dne 16. 1. 2014 doručení předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014 (.....), a které nekoresponduje s číslem osobního dokladu zmocněnce M. P., nar. uvedeném v jeho občanském průkazu (.....) vydaného dne 18. 12. 2012 s dobou platnosti do dne 18. 12. 2022. Rovněž i zjevná grafická neshoda podpisu zmocněnce na plné moci ze dne 8. 10. 2013 a potvrzení o převzetí zásilky zakládá zpochybnění o jeho pravosti.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že důkazní síla předmětné doručenky, byť vykazovala příslušné identifikační znaky, byla shora uvedenými skutečnostmi relevantně zpochybněna, což ve výsledku znamená, že doručení předvolání k ústnímu jednání na den 16. 1. 2014 zmocněnci nebylo kvalifikovaným způsobem potvrzeno. Jsou proto dány důvodné pochybnosti o záměně toho, komu mělo být doručováno.

Druhou spornou otázkou, pak byla další žalobní námitka, kterou žalobce poukázal na to, že byl obviněn vyjma přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu i z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona, jelikož u sebe neměl řidičský průkaz. Ačkoliv mu bylo sděleno obvinění ze dvou skutkových podstat přestupků, ukončeno bylo pouze řízení o jednom přestupku. Ztratil tím zároveň právo se proti závěrům správního orgánu I. stupně odvolat, neboť řízení o druhém přestupku považuje za řádně neukončené. Na tomto místě soud musel přisvědčit argumentaci žalovaného, s níž se v plném rozsahu ztotožňuje, sice, ačkoliv obviněný svým jednáním (jedním skutkem) naplnil skutkovou podstatu dvou různých přestupků, jedná se o souběh přestupků jednočinný nestejnorodý. U jednočinného souběhu přestupků se skutečnost, že některé přestupky nejsou prokázány, uvede v odůvodnění rozhodnutí o neprokázaných přestupcích, se nečiní výrok o zastavení řízení. Jedná se totiž pouze o jeden skutek, jehož totožnost zůstává zachována i tehdy, pokud se správnímu orgánu nepodaří prokázat několik dílčích útoků. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, když o zastavení řízení nerozhodl ve výroku napadeného rozhodnutí, ale v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl, že přestupek nebyl prokázán. Učiněný názor vyplývá z teorie práva, konkrétně z teorie souběhu deliktního jednání, tedy kvalifikované formy deliktního jednání pluralitního. Z uvedeného vyplývá, že o jediném skutku nelze rozhodnout dvěma různými výroky rozhodnutí.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud uzavírá, že rozhodující subjekty učinily správné právní úvahy ve věci druhé žalobní námitky žalobce, ale k právnímu i skutkovému pochybení došlo v případě první žalobní námitky, tj. k procesní vadě doručování předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2014, kdy prokazatelně byla potvrzena záměna toho, komu mělo být doručováno. Vzhledem k tomu, že takto zjištěný skutkový stav neodpovídal stavu právnímu, soud dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že v dalším postupu se bude řídit právními pokyny Krajského soudu v Brně vyslovené v obsahu jeho rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného však soud poukazuje na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, dle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě byl úspěšný žalobce, který však náklady řízení neúčtoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. února 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r./
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová